

койшо бѣ достигналъ въ разны вѣжества, имаше го еще въ голема любовь, безъ да бѣше доволенъ чрезъ небреженіешо си коешо имаше опъ начала, да посстигне и шайныше му душевны развращенія, съ коихъ шо бѣ опровено уже и сердцешо на единороднаго му сына, когошо мыслеше да остави Наслѣдника своему народу, когошо опечески любяше.

Но понеже шѣлохранишелише му и вѣрныше Велможы царства познаха понапредъ опъ Царя, какова змія пріяха да се храни въ царскише палаты, ако и со страхъ, показаха обаче на Самодержца нѣкои опъ развращеностише му, безъ да смѣха да продумашъ нѣщо зарадъ сына му.

Това кашо гу мудрый Царь, абіе взя други мѣры, и первошо му попеченіе стана, да испыта кашо чадолюбивый Опець, да ли не е и сынъ му зараженъ сосъ нѣкой родъ развращености, съ койшо е исполнена душаша на гнуснаго му учишеля и Воспитшеля. Но шова шребваше да го шпори опъ начала, когдашо имаше и лѣкарство, за да се шшивоположи на вснчкише шпрасши, кашо да се не вкоренашъ въ душаша му, а сега шпана уже късно, чесо ради и не малко ужаснасе, когдашо видѣ и въ сына си шакива шпрасши,